

ΔΡΟΜΟΙ. Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 164.

τὴν Μεγάλην Βρετανίαν διαπερνοῦν πολυ-
μοι δρόμοι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Εἰς
ὁρεῖνās χώρας τῆς Σκωτίας ἔ Ουαλλίας
καὶ συχνὰ κάκιστοι· ἀλλ' εἰς τὰς ἐπιπέδους
καὶ γενικῶς ἄριστα κατεσκευασμένοι, καὶ παρ-
οὖν ταχεῖαν καὶ εὐκόλον συγκοινωνίαν με-
τὰ τὸν μέγιστον τοῦ βασιλείου. Αἱ γέφυραι εἶναι
δοκτισιμέναι, συνήθως ἐκ πέτρας· ἔ διάφοροι
κατεσκευάσθησαν ἀπὸ σίδηρον, δυνατώταται
καὶ ὡραιόταται.

Οἱ δρόμοι τῆς Ἰρλανδίας εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖ-
τον ἐξαιρετοί, καὶ ἦσαν ἀνώτεροι τῶν τῆς
Ἀγγλίας πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν.

Τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν τὰ δημόσια ἔργα
εἶναι ἀποτέλεσμα κόπων, οἵτινες ἤρχισαν πρὸ
ἐκαπέντε ἢ εἴκοσι ἑκατονταετηρίδων. Τὰ
ἔργα δὲ ἀποικιῶν καὶ νεοσυστάτων χωρῶν πρέπει
ὡς καὶ νῦν ἦναι ὀλιγώτερον προχωρημένα· καὶ
πολλάκις ἀμελοῦνται ὀλοτελῶς διὰ τὴν δυσκο-
λίαν τοῦ καταδαμάζειν τὴν γῆν, καὶ τοῦ προμη-
θεύεσθαι τὰ πρὸς ζωὴν ἔ ἀνάπαισιν ἀναγκαῖα.

Τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τὸ πολῦτιμον ἐμπόριον
πέφερε τὴν κατασκευὴν δρόμων ἀπὸ τὰς παρα-
θαλασσίους εἰς τὰς μεταλλευτικὰς καὶ ἄλλας
χώρας ἀξιολόγους· πλὴν γενικῶς εἶναι κάκιστοι,
καὶ διαβαίνονται μόνον ἀπὸ ἡμίονους.

Τὰς Ἀνδεις διέρχονται δρόμοι διάφοροι·
ἀλλὰ τὸ πέρασμά των εἶναι συνήθως δύσκολον
καὶ κινδυνώδες, ἐξ αἰτίας τοῦ δυσβάτου τῶν
ὄρεων καὶ τῆς ἀπειρίας καὶ ἀνυπομονησίας τῶν
ἀρχιτεκτόνων. Πολλάκις εἶναι κατεσκευασμένοι
εἰς τὸ πλάγιον ὄρους, ὅπως ἐν μόνον παραπάτημα
κρημνίζει εἰς ἀπειρον βάθος τὸν ὁδοιπόρον. Τὰ
πολυπληθῆ χάσματα ἔ οἱ χεῖμαρροι περνῶνται
διὰ σχοινίων γεφυρῶν, αἵτινες μόνον πρὸς τοὺς
ἐμπείρους εἶναι ἀσφαλεῖς. Ἀλλαχοῦ ἐκτείνεται
κάλως (γούμενα) ἀπὸ πλευρᾶν εἰς πλευρᾶν, εἰς
τὸν ὁποῖον κρεμάζονται οἱ ὁδοιπόροι καὶ αἱ
ἡμίονοι, καὶ σύρονται εἰς τὸ ἄλλο μέρος διὰ
σχοινίων. Οἱ ἀπὸ ἀνεμοζάλας ἢ αἰφνίδιον
διάλυσιν τῆς χιόνος προσενούμενοι χεῖμαρροι
ἀφανίζουν πολλάκις τοὺς ὅσοι ἀπέφυγαν ἄλλως
κινδύνους.

Τὸ πέρασμα Κουϊνδιού, μεταξὺ Ποπαῦν καὶ
Βογότας, εἶναι τὸ δυσκολώτερον. Ἡ ὑψίστη
κορυφὴ εὐρίσκεται 4,900 πῆχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφά-
νειαν τῆς θαλάσσης, ἢ 3,500 ὑπὲρ τοὺς πρόπο-
δας τοῦ ὄρους. Διὰ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας
δὲν βλέπεται οὐδεμία καλύβη ἐπὶ τοῦ δρόμου
τούτου. Πολλαχοῦ γυρίζει ἡ ὁδὸς διὰ μέσου
χασμάτων τόσο στενῶν, ὥστε ἡμίονοι δὲν ἐμ-
πορῶν νὰ διαβῶσιν ἢ μία τὴν ἄλλην· τινὰ δ' εἰς

αὐτῶν ὑπερβαίνουν ἡμῖς μίλιον κατὰ τὸ μήκος.
Εἰς τινὰ μέρη καλύπτονται ἀπὸ πτώματα καὶ
κόκκαλα ζῶων, τὰ ὅποια ἐχάθησαν ἐκ τοῦ κόπου
ἢ κατὰ συμβεβηκός.

Μεταξὺ Κίλης ἔ Πλάτας εὐρίσκονται μόνον
ὀκτὼ ἢ ἐννέα δρόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ καλλήτερος
εἶναι ἀδιάβατος ὑπὸ ἀμαξῶν, καὶ τόσον δὲ
στενός, ὥστε πολλάκις ἀναγκάζεται ὁ ὁδοιπόρος
νὰ προχωρῇ πεζός. Ἔτος δὲν περνᾷ, εἰς τὸ
ὁποῖον νὰ μὴ κατασυντριβῶσι τινὲς τῶν ἡμίονων
εἰς τὰ τρομερὰ του χάσματα.

Ὁμοίους κινδύνους ἔχει ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν
Λίμαν εἰς τὸ Ποτόσιον καὶ τὴν Βουένος Ἀῖρες,
μολονότι ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργεῖται ἀξιόλογον ἐμπό-
ριον. Ὁ ὁδὸς εἰς τοῦτο, ὡς καὶ εἰς ἄλλα
πέρασματα ἐπάνωθεν τῶν Ἀνδεων, ὑπόκειται
εἰς τὸ ἄκρον τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ψύχους,
καὶ ὑποφέρει παντοειδῆς κινδύνους καὶ κακο-
παθείας. Τόσον ἀπόκρημνος καὶ στενὴ εἶναι
πολλάκις ἡ ὁδός, ὥστε σκάπτονται εἰς αὐτὴν
βαθεῖαι τρύπαι, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐπιστηρίξωσι
τοὺς πόδας των αἱ ἡμίονοι, διὰ νὰ μὴ γλιστρῶ-
σιν. Ὅπου δὲ λείπουν αὗται, αἱ ἡμίονοι κάποτε
συμμαζεύουν τοὺς πόδας των εἰς τὴν κορυφὴν
τῆς καταβάσεως, καὶ γλιστροῦν πρὸς τὰ κάτω
με ἐξαίσιον ταχύτητα, — μεταχειριζόμεναι τοῦτο
ὡς τὸ μόνον μέσον ἀσφαλείας.

Ὀλόκληρον τὸ διάστημα ἐπάνωθεν τῶν Ἀν-
δεων, ἀπὸ τὴν Λίμαν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς
Πλάτας, εἶναι 1600 μίλια. Σχεδὸν τοσοῦτον
εἶναι καὶ τὸ διάστημα ἀπὸ τοὺς πρόποδας τῶν
ὄρεων ἕως εἰς τὴν Βουένος Ἀῖρες· ἀλλ' ὁ δρό-
μος εἶναι ὁμαλός, καὶ περνᾶται με σκεπασμένα
ἀμάξας, συρομένας ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων.

Τὴν τραπεζοειδῆ χώραν τοῦ Μεξίκου διαπερ-
νοῦν δρόμοι τινὲς, ἐξ ὠκεανοῦ εἰς ὠκεανόν· ἀλλ'
ἡ ἀνάβασις εἶναι τόσο δύσκολος, καὶ αἱ τέχναι
τόσον ὀλίγον προχωρημένα, ὥστε γενικῶς εἶναι
κάκιστοι, καὶ μόνον ἀπὸ ἡμίονους διαβατοί.
Τῆς τραπεζοειδοῦς χώρας ἡ κορυφὴ εἶναι τόσο
ἐπίπεδος, ὥστε με ὀλιγώτατον κόπον κατεσκευ-
άσθη ἀμαξιτὸς δρόμος, διὰ 500 λευγῶν διάστη-
μα, ἀπὸ τὸ Μεξικὸν εἰς τὴν Ἀγίαν Πίστιν.

Τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς οἱ
κάτοικοι, ἐλεύθεροι καὶ ἐπιχειρηματίαι, ἔκαμαν
τοσαύτας βελτιώσεις εἰς δρόμους, γεφυράς, καὶ
διώρυγας, ὥσας πιθανόν νὰ μὴ ἔκαμεν ἄλλο τι
ἔθνος εἰς χώραν τόσο ἐκτεταμένην, καὶ εἰς διά-
στημα χρόνου τόσο βραχύ. Πρὸ δύο ἑκατον-
ταετηρίδων, ὀλόκληρος αὐτῶν ἡ περιοχὴ ἦτον
ἐρημία, σκεπασμένη ἀπὸ δάση, καὶ διαπερναι-
μένη ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν μόνον τὰ μονοπάτια.
Τώρα, δρόμοι εὐρίσκονται πανταχοῦ κατεσκευα-
σμένοι, συνδένοντες τὰ χωρία, τὰς πόλεις, καὶ τὰς

πόλεις, τὰ ὅποια μὲ θανμάσιον ταχύτητα ἀλλη-
λοδιαδόχως ἀνεβλάστησαν. Τὸ 1790, αἱ ταχυ-
δρομικαὶ ὁδοὶ εἶχαν ἔκτασιν μόνον 1875 μιλίων·
τὸ δὲ 1818 ἔτος, 51,600. Τὸ 1827, ὁ ἀριθμὸς
τῶν ταχυδρομείων ὑπερέβαινε 4,000· ἔαμαξαι
ἐπιστολιοφόροι διέβαιναν κατὰ παντοίας διευ-
θύνσεις 20,000 μίλια καθημέραν. Ἡ πλέον
ἀξιόλογος ταχυδρομικὴ ὁδὸς τῶν Ἑνωμένων
Πολιτειῶν εἶναι ἡ διαπερνῶσα τὰς παρὰ τὸν
Ἀτλαντικὸν πολιτείας, 1800 μίλια ἔκτεινομένη,
καὶ διαβαίνουσα ὅλας τὰς κυριώτερας πόλεις
ἀπὸ τὴν Μαϊννὴν εἰς τὴν Φλωρίδα.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΗΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ.

ΟΤΙ τῶν κακούργων ἡ ἀτιμωρησία ἐπανυξάνει
τὰ κακούργηματα, εἶναι ἀλήθεια, τῆς ὁποίας
μᾶς παρουσιάζονται συχναὶ καὶ λυπηρόταται
ἀποδείξεις. Τῶν κακούργων ὁ ἀριθμὸς δὲν
ἐμπορεῖ νὰ σμικρυνθῇ ἐκτὸς εἰς ἐπικρατείας,
ὅπου τῶν ἀδικημάτων ἡ ποινὴ εἶναι βεβαία καὶ
ἀναπόφεικτος. Ἰδοὺ, τί λέγει περὶ τῆς ὑπο-
θέσεως ταύτης ὁ μέγας Βεκκαρίας.—

‘Γίνεται μέγας χαλινὸς τῶν ἀδικημάτων ἡ
ποινὴ, ὅχι τόσον ὅταν ᾔηται σκληρὰ, ὅσον ὅταν
ᾔηται βεβαία καὶ ἀναπόφεικτος. Ἀναγκαίᾳ
λοιπὸν εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγρυπνία τῶν ἀρχόντων,
καὶ ἡ ἀδυσώπητος τοῦ δικαστοῦ αὐστηρότης, ἡ
ὅποια, διὰ νὰ ᾔηται ὠφέλιμος ἀρετῇ, πρέπει νὰ
συνοδεύεται μὲ νομοθεσίαν ἡμερον ἔφιλάνθρω-
πον. Βαθύτερον ἐντυπώνεται εἰς τὰς ἀνθρω-
πίνους ψυχὰς ἡ μετρία, ἀλλὰ βεβαία ποινὴ,
παρὰ τὴν αὐστηροτέραν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζει νὰ
ἀποφύγῃ ὁ ἐνοχός. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾔηται
τὰ κακά, φοβίζονται τοὺς ἀνθρώπους ὅταν ᾔηται
βεβαία καὶ ἀναπόφεικτα· ἀλλ’ ἡ ἐλπίς (δῶρον
οὐράνιον, πολλάκις ὅλων τῶν ἄλλων ἀντάξιον)
μακρύνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τὴν ἔννοιαν τῶν κακῶν,
μάλιστα ὅσῳ ἐνδυναμόνεται μὲ τὸ παράδειγμα
τῆς ἀτιμωρησίας, τὴν ὁποίαν χαρίζεται συχνά εἰς
τοὺς ἐνόχους ἢ πλεονεξία, ἢ ἡ ἀδυναμία.’

Ἡ ὠφέλεια, ἡ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ἀρχόν-
των προερχομένη, σαφηνίζεται ἐξαιρέτα διὰ τῶν
ἀκολούθων λόγων τοῦ Γάλλου συγγραφέως
Σερβαντοῦ.—‘Ὁ κακούργος, αὐτόπτης καθη-
μερινῶν παραδειγμάτων τῆς ἀγρυπνίας τοῦ
κριτοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τοιμήσῃ τὴν ἐκτέ-
λεσιν τῶν ὀλεθρίων του σκοπῶν; Ὅπου στρέψῃ
τοῦς ὀφθαλμοὺς, δὲν βλέπει παρὰ μάρτυρας
ἐτοιμους νὰ τὸν καταδώσωσι, καὶ τὸν δημόσιον
κατήγορον ἐτοιμον νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ. Μόνη
αὐτῶν ἡ ὄψις τὸν κάμνει νὰ τρέμῃ, νὰ χλωμαίῃ,
νὰ κρύπτεται· ζητεῖ σκιάν, καὶ δὲν εὐρίσκει ποῦ
ποτε πλὴν ὀχληρὸν φῶς. Μόλις συλλογίζεται

τὴν κακουργίαν, καὶ τὴν καταπλάκονει εἰς
βάθος τῆς ψυχῆς του, φοβούμενος μὴ καὶ
τὴν ἀνακαλύψῃ ὁ ἀξυδεκνὴς ὀφθαλμὸς τοῦ
κριτοῦ. Φεύγει τέλος πάντων τὴν γῆν,
δὲν ὑποφέρει τὴν κακίαν, ἢ μεταβάλλεται
ἀγαθὸν πολίτην, ἀπελπιζόμενος νὰ μείνῃ
μωρὸς κακός.’

ΕἶΝΑΙ τάχα δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ τις ἀ-
ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, χωρὶς ἀπόφασιν νὰ
τοῦ λοιποῦ ζωὴν ἀγιωτέραν; Ποῖος ἐμπορεῖ
ἰδὼν τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων ὅλων σχεδίων καὶ
ἐπιχειρήσεων, χωρὶς νὰ πληροφορηθῇ τὴν μ-
ταιότητα παντὸς τοῦ μὴ ἔκτεινομένου ἐπέκει
τῆς παρούσης καταστάσεως; Ποῖος ἐμπορεῖ
ἰδὼν τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀνδρείους, τοὺς κρατα-
οὺς, ἢ τὰς ὠραίας, φερομένους εἰς τὸν τάφον,
χωρὶς σκέψιν περὶ τῆς κενότητος ὅλων τῶν
διακρίσεων ἐκείνων, αἰτίνες ἐδῶ μᾶς ἀντιβάλλει
εἰς ἀλλήλους; Καὶ τίς, ἰδὼν τὴν ματαιότητα
τῶν ἐπιγείων ὅλων πλεονεκτημάτων, ἐμπορεῖ
μὴν ἐπιθυμῆσαι μονιμωτέραν καὶ βεβαιωτέραν
εὐδαιμονίαν; Ἐπιθυμῶνται τοιαῦτα, ἴσως, ἀνα-
βαίνουν εἰς τὴν ψυχὴν συνεχῶς, καὶ τοιαῦτα
ἀποφάσεις σχηματίζονται πολλάκις· ἀλλὰ, προ-
δυνῇ νὰ βαλθῇ εἰς πρᾶξιν ἢ ἀπόφασις, προ-
ἢ ἐπιθυμία δυνῇ νὰ κανονίσῃ τὴν διαγωγὴν
παρουσιάζονται νέαι ἐλπίδες, λαμβάνονται νέαι
ἐντυπώσεις· τοῦ κόσμου οἱ πειρασμοὶ παρακινεῖ
τῆς καρδίας τὰ πάθη συνταράσσονται· βυθι-
ζόμεθα πάλιν εἰς τὸν θόρυβον, ἐνασχολούμεθα
πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα· καὶ λησμονοῦμεν ὅτι ὅσα
κερδαίνομεν δὲν ἐμποροῦν νὰ φυλαχθῶσι, ἔσθ’
ὁ βίος, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ τὴν προθυμίαν
ζητοῦμεν νὰ προβλέψωμεν, μέλλει γρήγορα νὰ
τελειώσῃ.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ ἀφανίζονται
τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου· διότι βέβαια ὁ
ἄνθρωπος διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ συγγενεῖται
μὲ τὰ κτήνη· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ πνεύματος του δὲν
συγγενεῖται μὲ τὸν Θεόν, εἶναι χαμερπὲς καὶ
ἀγεννὲς πλάσμα.—ΒΑΚΩΝ.

ΤΟΝ παρελθόντα Σεπτέμβριον ἀπέθανεν εἰς
τὸ χωρίον Κηφισοίαν, κατὰ τὸ Πεντελικὸν τῆς
Ἀττικῆς, γέρον ἐκατὸν εἴκοσι ἐτῶν, ἔχων υἱοὺς
γέροντας καὶ ἐγγόνους ἡλικιωμένους. Ὀλίγας
ἡμέρας πρὶν τοῦ θανάτου τοῦ διετήρει ἀκόμη
ὅλας του τὰς δυνάμεις, καὶ διεύθυνεν ἀκόμη
τὸ ἄροτρον του μὲ εὐρωστον χεῖρα, ὡς ἐπὶ νεό-
τητος του· μέχρι δὲ τῆς τελευταίας στιγμῆς δὲν
ἔχασε τῶν αἰσθησέων του τὴν χρησιν.—ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ.